

stemmelse, som indeholdes i Loven om Sognebaandets Løsning, maatte Folkethinget ikke forandre ved sit Initiativ. Men naar det er Meningen, hvorfor da ikke udtale det ganske ligefrem, klart og bestemt, at Rigsdagen har overstredet sin Kompetence, da den vedtog Loven om Sognebaandets Løsning, og at den Minister, der har indstillet den til Hs. Majestæts Underkrift, ogsaa har overstredet sin Competence? Den ærede Minister opfordrede os til at komme med en klar og bestemt Udtalelse ligeoverfor ham, saa burde han idetmindste i den Henseende foregaae os med et godt Exempel. Men hvorfor er det da, at vi skulle have overstredet vor Competence? Det er, siger Ministeren, fordi vi ikke samtidig med, at vi fremlagde vore Valgbreve, fremlagde vore Døbesedler; det er fordi vi, som det tidligere kaldtes, ere en konfessionsløs, en bejdelsesløs Rigsdag. Men hvorfor vender ikke den ærede Minister den samme Indvending imod sig selv? Har den ærede Minister, dengang han overtog sin Portefeuille, fremlagt sin Døbeseddel, eller har hans Formænd gjort det? Skulde det maaskee være mere betryggende for Folketirken, at dens Anliggender vare lagte i en bejdelsesløs Ministers Haand end i Rigsdagens? Grundloven har kun søgt eet Værn for Folketirken, og det i Hans Majestæts Person, idet den i §. 6, der jo senere er gaaet over i Fællesforfatningen, har fastsat, at Kongen skal høre til den evangelisk-lutheriske Kirke, men den har hverken med Hensyn til Ministeriets Personer eller til Rigsdagen fastsat nogen lignende Bestemmelse, og naar den ikke har gjort det, er Ministeren ikke berettiget til at komme og kræve det af os, og allermindst er han det, naar han ikke vil gjøre den samme Fordring med Hensyn til det Embede eller den Stilling, han selv indtager. Jeg vil tværtimod paastaae, at Grundloven tilstrækkelig klart antyder, at Rigsdagen haade har Myndighed og er forpligtet til at befatte sig med kirkelige Sager, opfattet paa den Maade, som her er gjort gjældende. Der staaer i Grundlovens §. 80: „Folketirkens Forfatning ordnes ved Lov.“ Sammenligner man hermed §. 83, vil man finde, at der er valgt heel andre Udtryk. Det hedder deri: „De fra Folketirken afvigende

Troessamsfunds Forhold ordnes nærmere ved Lov.“ Dette Udtryk „Forhold“, forstjelligt fra „Forfatning“, er ganske vist valgt med Billie for derved at betegne, at den lovgivende Myndighed ikke skulde gaae ind i saadanne Troessamsfunds indre Anliggender, men kun holde sig til disse Samsfunds Forhold ligeoverfor Statsmagten, altsaa de udvortes, de borgerlige Forhold. Med Hensyn til Folketirken siger derimod Grundloven, at dens Forsatning skal ordnes ved Lov, og man maa indskrænke Udstrækningen af Begrebet Forfatning saa meget, man vil, saa maa man dog indrømme, at der derved idetmindste maa kræves en Representation for Folketirken, valgt af dens Medlemmer for at behandle dens Sager, altsaa ogsaa i denne Forstand et kirkeligt Anliggende. Det var nu disse Spørgsmaal, som efter min Mening rigtignok her slet ikke burde komme for; vi burde holde os til Sagen, som den iaar foreligger, dette lille Lovforslag med hele den Ordning, som dermed staaer i Forbindelse. Den ærede Minister siger da, at vi skulle blot huffe paa, at det er en ganske ringe og ubetydelig Sag; det gjælder kun om en dobbelt Betaling. Det er den ærede Ministers Sædvane, naar Veien gennem Thinget synes at blive trang for hans Forslag, da at gjøre dem saa smaa som muligt, for at de dog maaskee kunne finde en lille Abning at slippe igennem. Da vi talte om den grønlandske Mission, maatte Grønland kun betragtes som et søllandsk Provst, og da vi talte om denne Sag forrige Aar, gjaldt det kun Støvsæaler; iaar gjælder det kun denne dobbelte Betaling. Min ærede Nabo (S. M. Hansen) har viist, at det i Grunden ikke engang gjælder det, saa der for den Sags Skyld ikke var Grund til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse. Det er, saavidt jeg veed, første Gang, at der er givet Bestemmelser om Maaden, hvorpaa Allicentfernes Størrelse kan fastsættes, og det endda i en kongelig Anordning. Jeg gab vidst, om Domstolene vilde holde dem for bindende. Det, det gjælder om, er i Virkeligheden, naar man seer paa hele Sagen, dog noget Større; det er, om det kirkelige Stavnsskaand mellem Menighedsmedlemmerne og Præsten skal løses eller ikke, eller ialtsald, da Grundsetningen